

Tre gringos – i skånedjungeln

1

*”Det var en helt vanlig dag ungefär som den här
å de’ började redan på morgonen när...”*

...Hur i hela friden vid alla glödsvedda kan man vid nästan 53 års ålder vara så korkad att man låter sig bli utlurad på sådant här av Vulcan Riders Swedens två värsta ”IronButt-aspiranter”¹?

*Inte på långa vägar lika hårdhudad
som klädseln ger vid handen.
lallfall inte i arslät, skulle det
visa sig senare under dagen...*

I den fuktiga, mulna morgonkyllan, klockan sex på morgonen en lördag, gränslar man Grünilla för att köra dryga fem mil – åt fel håll, för att möta upp Bosse Småland – i Borås av alla platser på jorden – och detta bara för att sedan åka tillbaka söderöver, i stort sett samma väg.

”Det finns inga som helst rationella skäl”, tänkte jag bakom ett kylslaget immigt visir, medan jag smårapade kaffedunster från det pulverkaffe jag blandat med varmvatten från kranen och slängt i mig, lätt illamående tillsammans med två Treo, för att inte somna i samma ögonblick som jag fällt upp sidostödet.

Huttrande och i 120 knyck på den öde motorvägen med en morgonpigg Classe Östergötland strax bakom, funderade jag på den empatistörda duo jag nu temporärt fyllt på till en trio. Fullkomligt meningslöst att gnälla efter medlidande där, konstaterade jag bittert. Classe hade redan dagen innan kommit insvepandes från någonstans långt, långt bort ifrån och bunkrat över natt hos mig i Mölnlycke. Tanken var annars att han skulle ha åkt från Ödeshög på morgonen – och Bosse bor ju i Växjö. Det skulle alltså vara minst synd om mig, hur jag än vred och vände på det! Jag skulle vara något mindre frusen. Ha gått upp lite senare. Haft kortare väg att köra till vår tidiga rendez-vous. Det var inte ett dugg synd om mig – kort sagt! Jag rös...

Vid Bollebygd lättade morgondimman och solen bröt fram på ett sätt som skulle ha fått en Technicolorhimmel från 40-talet att verka urblekt. Om det var Treon som kickade in eller om det var upplevelsen i sig lär jag inte kunna reda ut, men humörsvängningen var omedelbar och total:

”Tack gode Gud för alla irrationaliteter!”, sa jag högt för mig själv. Genom att våga vägra vara vuxen och slänga ut över hundra papp på något så opraktiskt som en jäkla hoj, får jag uppleva detta. Det är precis sådant här – och en god kvinna – som gör livet värt att leva.

Vad gäller den ”goda kvinnan”, skulle hon för övrigt arbeta på Yamahacenter (!) denna lördag, så det hela skulle bli en ren grabbdag. Vuxna män gör saker tillsammans! Tre Gringos, vars kroppar förvisso har begränsat underhållningsvärde och som med viss marginal passerat bäst före datum, men som i alla fall lyckats masa sig till Borås tidigt som fan på morgonen på varsin Classic Tourer, i akt och mening att bege sig söderöver.

¹ Om vad Iron Butt är för något kan du läsa här: <http://www.ironbutt.com/about/default.cfm>

Bosse väntade otåligt på att Classe och jag skulle hinna peta i oss varsin kopp

Gnolandes på "A Cockeyed Optimist" från den gamla musicalen South Pacific, svängde jag av efter den vägvisande Classe i krysset för 27:an och siktade vår bestämda träffpunkt Statoil på höger sida. Jag försökte gnola lite på "Born to be Wild" också, fast det var för tidigt på dagen. Jag var fortfarande lite skör och skröplig.

Bosse var naturligtvis redan där! Pigg som en mört och maniskt angelägen om att prutta vidare. Undrar vad han går på den karln? Tankning till bredden och lite uppledande av knän och andra gnisslande leder fanns det tid till, inte mer. Jo – jag och Classe genomdrev kaffe och smörgås. Sedan bar det av i den tidiga sommarmorgonen, inlandsvägen ner mot Varberg – 41 heter den visst, tror jag.

Planen var enkel: Borås, Varberg och Malmö. Sedan bron till Själland och Köpenhamn, därefter Odense på Fyn och över till Jylland, alltså broarna över Stora och Lilla Bält. Resans första etapp skulle avslutas med en sen lunch på Jylland – eller möjligen i Tyskland (bara för saken skull). Därefter skulles det köpas olika typer av drycker, varefter vi skulle köra till Ystad, hem till Teknik-Roffe för hastig avpackning och sedan tillsammans med Roffe och Pia partykrascha i den lokala borggårdskällare och pub strax utanför Ystad, som vår ex-president Lasse förestod under den pågående medeltidsfestivalen.

"Han får skylla sig själv", som Bosse sa i telefonen tidigare i veckan. "Vi var välkomna om vi hade vägarna förbi, sa han ju..." Mina lama protester om att han kanske inte förväntade sig halva VRS på plats, klingade ohörda. Stolta riddare på VN1500CT frågar inte – de handlar! Med nytankade springare styrde vi söderöver i sommarmorgonen längs vacker landsväg och med ett ganska hyggligt väder, iallafall för att vara juli 2007 ...

2

I Halmstad på Statoil, duggade det bara. Men lugn, strax skulle det hämta sig!

långt och "möla" mil, handlar det om snabba rationella stopp, längs vägen på optimala avstånd. Där bör dessutom finnas toalett, kaffe och Cola", hade Bosse sagt. Med precisionen från två fältherrar jagades jag alltså upp på hojen igen av mina färdkamrater och styrde kosan mot, ja gissa... Statoil i Malmö!

Sa jag något om vädret? Glöm det. Halvvägs mellan Borås och Varberg öppnade sig himmeln på numera välkänt manér och det blev att ta fram regnställ och se glad ut ändå. Nu är det ganska OK att åka CT i regn. Ruta och lowers tar det mesta och regnet blåser undan skapligt. En annan fördel med VN1500 Classic Tourer är att den har glidarvärldens minsta tank. Det blir alltså talrika stopp för att hålla i soppa. Knappa tjugo mil senare var det dags igen. (Det tycker jag är precis lagom, kanske lite i överkant – men säg inget) Vi anlöpte Statoil i Halmstad för första stoppet i vad som skulle utvecklas till en alldeles ny aktivitet: **Vulcan Riders International Statoil Run**. "Skall man köra

Det var någonstans där, på motorvägen mellan Halmstad och Malmö, i regnmisären som jag började gilla den här tillställningen skarpt. Ingen bullshit. Bara köra hoj! För mig var det dessutom nyttigt träning. Må vara att jag tog min hojlapp 1971, men med mer än ett kvartssekels uppehåll och bara tre säsonger sedan återfallet, är jag verkligen ingen rutinerad förare. Om det finns regnvana, så fick jag illafall lite här!

”Ej finns det mål och mening för vår färd och det är mödan som gör resan värd”, skulle Karin Boye kanske skrivit om hon sett vår lilla CT-kortege prutta fram i laglig motorvägsfart i den muntra regnröken från talrika långträdare medan massor av taskmörtar i BMW skvätte ner oss genom att köra in för tidigt framför oss.

Nykissad farbror med burkcola tittar förvånat på Classe och Bosse. ”Skall vi åka redan?”...

När vi anlöpte Statoil i Malmö var jag så kissnödig att jag hade börjat hallucinera. Jag hoppade av en regnvåt Grünilla och kastade mig mot närmaste sanitetsbekvämlighet. Visst tog det en stund att träckla sig ur regnställ, läderbrallor, jacka och väst men så länge kan jag väl inte ha varit borta?!

När jag åter klev ut på planen hade Malmö bytt årstid. Det var säkert minst fem grader varmare och solsken. Av med regnkläderna och upp igen och iväg mot Öresundsbron. Två av oss hade GPS:er. En var inte monterad för tillfället, en var igång. Gissa vem som körde först?

Detta renderade en trevlig liten rundtur om två varv i Malmös förstäder, med pittoreska smågator, mysiga stensatta rondeller, många spännande farthinder, vackra hus och lite fällda järnvägsbommar, som tog oss närmare en halvtimme. Så småningom återfann vi i alla fall den skånska versionen av ringleterna runt Hamburg (som jag också kört vilse i en gång, men det är en annan historia).

Vi närmade oss alltså Danmark! Om bara en 20-30 mil skulle det bli myslunch på någon dansk Kro. Kanske en friterad spätta med remoulade, en iskall Tuborg och en rejäl bensträckare? Eller varför inte några feta, goda smörrebröd? Med knôfulla tankar brände vi iväg bort mot Öresundsbrons vägtullar. Life was good och fyllt av förhoppningar om vila och vederkvickelse!

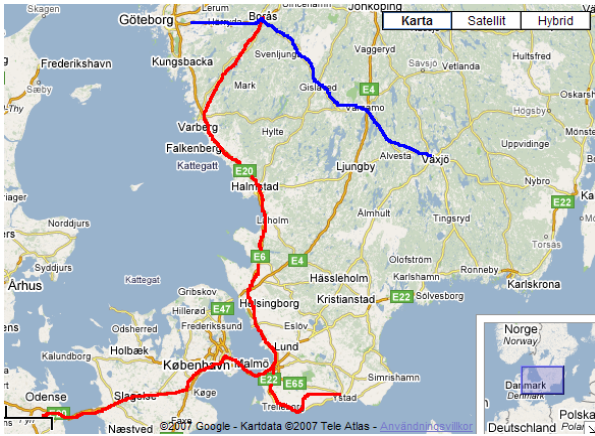
Mannen som stod för resans hjältemod vad gäller dansk hårdkörning!

3

Efter tullarna var asfalten torr och fin så vi gjorde god fart i tvärdraget över Öresundsbron, för att sedan fortsätta mot Store Bält. Bosse åkte i täten, jag i mitten och Classe hade den otacksamma uppgiften att åka sist. Eftersom Bosse stod på rejält i den täta motorvägstrafiken, fick han pressa till det yttersta för att inte bli avhängd. Höll jag mig riktigt tätt bakom Bosse lyckade jag oftast hänga med i samma omkörningsheat i vårt jagande över själlandslätten. För Classe var det betydligt tuffare. ”Han måste förmodligen flänga som en

skällad iller” tänkte jag medlidsamt, medan Bosse i god fart passerade en tolv, fjorton bilar för att sedan kort dyka in i högerfilen för att släppa fram nå'n BMW som nosade oss i arslet, medan Classe ohjälpligt försvann ur sikte en stund, för att sedan dyka upp igen efter några minuter.

Själland avverkades i rasande fart. Upp på bron över Store Bält, där vi nästan höll på att blåsa av och över till Fyn. Jag började nu få lite ont i häcken och svanken kändes en smula matt – men vad gör det. Snart, snart skulle det ju bli rast och vila. Kanske ”pillede rejer” – eller en ”koldte

platte”? När bensinnålarna började peka mot reserven, var klockan i runda slängar en kvart i två och vi en sisådär tre mil från Odense i Nyborg. Och gissa vad?! Där fanns det en stor Statoil-mack! Seså – in och tanka - skynda, skynda. För nu skulle det äntligen bli myslunch! Jag tror att jag var snabbast den här gången, trots att jag inte kände särskilt mycket av min underkropp medan jag lät Grünilla halsa 14 liter blyfri 95. Odense – det äkta Danmark, korsvirkeshus och gemyt hägrade på försumbart avstånd!

Vi hann aldrig till Odense – regnväder och lite för mycket statoil-slappande tvingade oss att vända för att hinna i tid till resans mål: Ystad, med Pia och Roffe och vår käre ex-president!

Lite lojt noterade jag att Bosse och Classe höll en liten konferens i bakgrunden medan det pekades på kartor, kollades klockor och konsulterades GPS:er och annat.

Det var Bosse som lät bomben brisera, mycket lugnt och sakligt. ”Vi hinner dessvärre inte längre än såhär. Vi har sölat för mycket och det jäkla regnet har sackat oss. Orsak och verkan! Det blir mat hemma hos Roffe och Pia klockan 16 och skall vi vara där till dess får vi stå på.”

Jag insåg nu den fulla vidden av att vara en av dessa tre gringos. Fast på något sätt kändes det helt OK att bli snodd på målet – det blev ju faktiskt ersatt av ett ännu bättre, som jag visserligen vetat om, men inte haft en tanke på de senaste 50 milen.

Bomben är släppt, tärningen kastad och jag välsignar i tysthet mina highway-pegs ännu en gång!

En snabb inhandling av lite att stoppa i huvudet – ett par vinare till vårt kommande värddpar och lite Cola för att få igång systemen igen och så bar det av. Den här gången var det dessutom specifikt brådis. Vi drog iväg som skällade troll med Bosse i täten. Jag vill här igen lämna ett särskilt hedersomnämmande till herr Franzén, vars framförande av motorcykel tre på tungt trafikerad dansk motorväg och över broar med tvärdrag borde ha renderat honom en förtjänstmedalj från italienska biltjuvars riksförening och ett hedersomnämmande på sporthoj.com.

Från resan tillbaka till Malmö är annars föga att berätta. Sjunkande mätarnålar på tanken, vackert väder, hög hastighet, mycket trafik och ännu mer blåst. Framme vid tullen till Öresundsbron lyckades jag och mina Vance & Hines prestera den värsta skottsälvan hittills under mina två säsonger med Grünilla. Två fälthaubitsliknande knallar som jagade ut personalen ur sina vaktkurer för att se om de låg under beskjutning. Så kan det gå när man glömmer att fälla upp stödet när man drar iväg framåt i kön och sedan startar om en kanonvarm motor med ordentligt gaspådrag. Mitt resesällskap skrattade så de höll på att kräkas, kan meddelas. Kanske mer åt

omgivningens reaktioner, än åt mitt osamlade försök till avfärd. Orsak och verkan! Nästa tankning var i Trelleborg och sedan på små ”genvägar” i rasande tempo upp till Roffe och Pia. Den pilsner jag fick i näven av en förstående Roffe efter en liten stund, var den godaste jag kan minnas på decennier. Inte så konstigt kanske, efter nio och en halv timmes flängande, nästan non-stop och med ösregn och tvärdrag en bra bit av vägen. Sedan var det av med lädret och så lekte livet igen!

4

Det är lustigt med folk i VRS. Jag har börjat tycka om dem och glädja mig åt att träffa dem, ungefär som om de var kära släktingar. Det är störtskönt med alla underbara galningar jag ramlat över på senare år. Och sedan säger folk att man inte kan få nya vänner ”på riktigt” efter att man blivit vuxen. I så fall är jag inte vuxen – och inga andra verkar vara det i VRS heller!

Där satt man alltså i ett mysigt uterum, med pilsner en julieftermiddag och tittade ut över det böljade sydsåkanska landskapet, Sveriges vackraste, i bästa tänkbara sällskap! Solen sken, sädesfälten böljade de med och vildvallmon lyste illröd i åkerkanten. Vred man på huvudet lite, såg man husfar stå vid grillen medan ljuvliga dofter letade sig in. Vred man det åt andra hållet, kom mor med mera pilsner. Mittemellan sorlade de Klang/Gustavssonska ätteläggarna med Classe och Bosse om viktigheter, som motorcyklar och snygga dekaler och VRS-släp. Jag fick nästan en klump i halsen. Tårarna i ögonen och min tystnad berodde dock mest på att känslan hade börjat återvända till arslet, vilket förorsakade ett par plågsamma minuter. ”Orsak och verkan”, som Bosse skulle ha sagt. Eller kanske snarare ”orsak och värkan”...

Jag hade utan vidare kunnat tillbringa fjorton dagar vid detta bord, men det var ytterligare en aktivitet som skulle avklaras denna dag. Lasse, vår ex-president var som tidigare sagts involverad i medeltidsfestivalen i Ystad. Arbetsinsatsen bestod i, att förestå den vin- och ölkällare där törstiga medeltidsfans och alla andra skulle släcka sin brännande törst.

Trevligt, gott, gästfritt och allmänt mysigt. Vem saknade en jävla dansk Kro? Inte jag iallfall! Teknikansvarig med familj kan inte bara allt om vulcanhojar – de är också gourmetkockar!

Pia lastade rutinerat in vår skock i familjens ena bil och körde oss till Bjersjöholm där det hela avhölls. Det visade sig vara en

nästan äkta medeltida borg. I alla fall var stora delar av husgrunder och källare från 1400-talet och intrycket förstärktes av uppsatta stånd och bodar med allehanda medeltidsgrejor, från mat och dryck, till smycken, vapen och klädesplagg. Många bar medeltida kläder. Vi bar våra vulcankläder. Kanske inte så medeltida i och för sig, men det var ingen som verkade tycka illa vara.

Efter en rundvandring på området och lite provsmakningar beslöt vi uppsöka källarföreståndaren själv direkt på brottsplatsen. Det hade ju nu passerat en dryg halvtimme och blodhalten hade ökat betänkligt i ölomloppet.

En något förvånad Lasse tog emot en halvtrappa ner i källardunklet. Vi skickade in Roffe som torped och sedan drällde vi andra in mer ”apropå” strax efteråt. Jag tror faktiskt han blev riktigt glad och ganska förvånad över att se oss allihop. Sedan tog det kanske ytterligare fyra sekunder, varefter sällskapet bröt samman över hans utstyrsel. Det snackas mycket skit om medeltiden! Det finns många myter om okunnighet, digerdöd och mörker. En sak är dock ställd utom allt vetenskapligt tvivel: De hade jättelöjliga kläder. Se själva på bilden till vänster.

Vår president "emeritus" i sitt nya ornament.
Särskilt hättan anbefalles under VRS-aktiviteter!

Sällskapet bestämde enhälligt, att detta var en passande ny obligatorisk uniform, särskilt lämplig för DA i södra Skåne. Den lilla hättan, kompletterad med en liten pingla av Pia, utgår vi från kommer att bäras vid körningar och annan tjänsteförrättning i hans nya roll som DA.

Resten av kvällen förflöt just som kvällar med goda vänner skall. Skratt och pilsner – och med anledning av platsen, lite medeltidskul. Vi fick oss en lektion både i bågskytte och i medeltida kanoner. Det small bra, kan meddelas. Enda svårigheten var de alltmer vingligt mjukplastiga Bajamajor man tvingades uppsöka då och då. Ett viktigt träningsheat inför Gränsö, förvisso – men har de inte blivit både mindre och tunnare i godset med tiden? Det må vara hur som helst med den saken. Ingen av dem vält i alla fall.

Obligatorisk gruppbild

Kvällen passerade i raketfart och kroppen började sända sina enveteta sega signaler om att man var medelålders och hade kört en bra bit. Till och med Bosse såg lite trött ut. Såsmåningom var det alltså dags att vinka farväl till de sedan länge kvällslediga medeltidsfunktionärerna, som sannolikt fortsatte festen långt in på småtimmarna. Vi tackade för oss och lämnade Lasse och hans iller Göran, (eller var det en mink vid namn Görel?) för tillfället i alla fall använd som disktrasa.

Roffe och Pia

Göran (Görel) med sin husse

Hem till Pia och Roffe för att kvarta på mjuka madrasser. En kort stund var vi igång och tittade på lite bilder från Tånga, sedan hoppade jag i sovsäcken och hade somnat innan jag landade på kudden. ”Ibland”, hann jag tänka – ”någon enstaka gång, får man en alldeles perfekt dag”...

5

Dags att prutta hemåt! Tack för igår och en alldeles suverän dag!

Medvetlös sömn och utvilat uppvaknande. Lång frukost, modell större. Packa och lasta. Och sedan var det dags för att dra åt skilda håll. Jag hade bestämt mig för att ta kustvägen nerom Ystad och vidare längs havet. Då befinner jag mig i närheten av gamla hembygder och suger gärna på en skånetura sålänge som det bara går. Jag älskar ljuset och landskapet. Jag älskar dofterna längs vägen, Gladorna som flyger och vallmon och alla andra blommor längs dikena. De finns bara här, långt från deppig barrskog och mager pinnmo. Jag skall inte plåga dig med mer naturlyrik! Vill du ha lite skånetips, kan du läsa min text från förra

årets skånevända. Söndagens åk var helt annorlunda än lördagens. Det var inte bättre – men det var annorlunda. Alldeles ensam och med Grünilla i maklig fart med mycket stoppande för att se och njuta. Jag åkte från Ystad vid elvatiden och var inte hemma i Götet förrän vid fem. En tankning i Helsingborg och en till, med burgare i Varberg och så var man hemma igen. Min vänlige son hade tvättat och huset var i hygglig ordning, så jag unnade mig en lång dusch och att sova lite middag innan jag träffade Monika på kvällen.

Sedan var det plötsligt måndag! Grünilla fick lite omvårdnad och så ringde en semestrande och undersysselsatt DA i Borås och frågade om det skulles ut och åka. Det skulles det! Vi var ute i nästan nio timmar, Lars-Åke, Birgitta och jag. Dagen avslutades med att vi plockade upp min övningskörningselev och drog till Nääs fabriker för sammanstrålning med andra i region Göteborg. Om detta finns det massor avhandlat Forumet, så här är inte platsen att skriva mer om det. När jag så skriver dessa avslutande rader har jag precis kommit hem från Nääs, efter en helg på dryga 140 mil i regn och sol, blåst och värme.

Det känns i kroppen – det skall inte förnekas... Men det känns gott!